

РЕШЕНИЕ

№ 5830

гр. София, 26.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 13.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5743** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84 вр. с чл.76 б, ал.1, т.2 от ЗУБ.

Жалбоподателят М. Н. Д., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., [населено място],[жк] [улица] обжалва решение №14-ОК/29.05.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ-МС, с което не е допусната последваща молба с вх. УП -4641 от 18.05.2020г. на ДАБ - МС до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт поради съществено нарушение на административно процесуалните правила и на материалния закон. Към молбата е представил документ – Свидетелство за свето кръщение и е заявил опасенията си за живота и сигурността си след приемане на християнството, които не са изследвани от административния орган. Моли да бъде отменено обжалваното решение и преписката върната на административния орган за ново разглеждане със задължителни указания за допускане на разглеждане на молбата за международна закрила.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв.Р.. Поддържа жалбата, заявява че след приемане на християнството е получавал заплахи в социалните мрежи.

Ответникът – Интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител юрк. Ч., моли жалбата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор К., който изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на жалбоподателя и извърши

съвкупна преценка на доказателствата, приобщени към делото, намира за установено следното:

М. Н. Д., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., е подал Заявление с вх.№ УП 4641/18.05.2020г. на ДАБ с искане да получи международна закрила с мотив, че се опасява от преследване в родината си поради смяната на религиозната си принадлежност от мюсюлманство към атеизъм, а вече приел и православно християнство. Приложил е Свидетелство за Свето Кръщение №8/043183 от 10.05.2020г., удостоверяващо извършено кръщение в църква“Св. мца П.“, [населено място] от иконом Х. П., като след кръщението жалбоподателят се именува С..

Заявлението е последваща, седма по ред, молба по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ. Предходните молби са оставени без уважение в административното и съдебно производство, за което са постановени, влезли в законна сила, съдебни актове по адм.дела №№ 9967/2011г., 5582/2015г., 10958/2016г., 3491/2018г., 11540/2019г. по описа на АССГ.

С оспореното в настоящото производство решение № 41-ОК/ 29.05.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ, молбата на М. Н. Д. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Административният орган е изложил мотиви, че в последващата молба чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, както и че не са изложени никакви нови доказателства. Посочил е, че твърденията му, че е атеист са разглеждани в предходните производства и са преклудирани. Приемането на християнството е преценено от органа като част от религиозните убеждения на жалбоподателя, също разгледани в предходните производства и съответно този факт е преклудирани, според органа. В този смисъл, приемането на християнството не е прието като нововъзникнало обстоятелство от съществено значение и касаещо личното положение на жалбоподателя.

Оспореният акт е връчен лично на своя адресат на 16.06.2020г., а жалбата, въз основа, на която е образувано настоящето производство е депозирана чрез административния орган до съда на 22.06.2020 г., следователно същата е процесуално допустима.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Обжалваното решение е издадено от А. К., определен за интервюиращ орган, съгласно Заповед № РД05-249/23.03.2016 г. на Председателя на ДАБ-МС. Административният акт е издаден в рамките на предметната компетентност на издателя му, съгласно чл. 76б, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ. Актът е произнесен своевременно и в срок, след сезиране на органа с последваща молба за предоставяне на международна закрила, съгласно чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Доводите на жалбоподателя в насока, че в решението не са съобразени всички факти и обстоятелства, са основателни.

За да издаде оспореното решение, административният орган е преценил допустимостта на жалбата, съгласно разпоредбата на 76а от ЗУБ, във връзка с чл. 13,

ал. 2, т. 4 от същия закон. Последната норма сочи, че производството за предоставяне на международна закрила не се образува, а образуваното се прекратява, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Съгласно разпоредбата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок от 14 дни от подаване на последваща молба за предоставяне на международна закрила, интервюиращият орган единствено и въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца – молител, без да се провежда интервю, взема решение, с което допуска или не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. От посочената правна уредба следва, че за да прецени дали обстоятелствата, на които молителят се позовава в последващата си молба за международна закрила, са нови, органът следва да вземе предвид обстоятелствата, на които се основават предходните молби за международна закрила, подадени от чужденеца. На второ място, органът следва да извърши преценка дали тези обстоятелства са от съществено значение за личното положение или за държавата по произход.

Съдът намира, че с последващата си молба търсецът закрила е посочил нови доказателства, в подкрепа на искането си за предоставяне на статут, относими към нови факти и обстоятелства, настъпили след напускане на страната му на произход. Представени са доказателства, че преди подаване на молбата (заявление) жалбоподателят е приел християнството в източно-православния му вариант, за което насочва Свидетелство за Свето Кръщение №8/043183 от 10.05.2020г.

Фактът на приемане на християнството е настъпил след приключване на всички предходни производства, поради което не е преклудирани и изводите в тази насока от административния орган са неправилни. Докато твърдението на жалбоподателя, че е атеист, заявено в интервюто му от 05.03.2015г. по друго производство, е било обект на преценка и е преклудирано. Приетото християнство е новонастъпил факт, вследствие промяна в религиозните убеждения на жалбоподателя, който не е бил обект на преценка. Свободата на религията и вярата се изразява в правото всеки човек да избира, приема, както и променя своята религия или убеждения. Това е едно от основните човешки права и е залегнало в Декларацията върху човешките права, приета от ООН през 1948 г. Свободата на религията и вярата е принцип поддържащ свободата на личен избор на религия и вяра, както и свободата да не се изповядва никоя религия или вяра, ако човек е атеист.

Спорен е въпросът доколко това обстоятелство би могло да бъде предпоставка животът му да бъде поставен в опасност или същият да бъде подложен на преследване, да бъде наказан или подложен на унизително отношение заради изповядваната от него религия при завръщане в родината му. Към административната преписка е приложена актуална справка, съставена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, в която подробно е описано положението на християните в И. и по-специално на тези, които преди това са изповядвали друга религия. Дали и в каква степен новопокръстването на жалбоподателя в България представлява заплаха при завръщане в страната на произход, в контекста на актуалната обстановка в И. и положението на християните в И., и по-специално на тези, които преди това са изповядвали друга религия, е въпрос по същество, а не по допустимост на молбата за закрила.

Органът е този, който трябва да прецени дали личните обстоятелства на

жалбоподателя, по-специално неговото преминаване от ислям/атеизъм към християнство в съответната държава, са такива, че той би бил изправен пред реален риск от третиране в противоречие с членове 2 и 3 от Конвенцията, ако бъде депортиран в И.. Това е въпрос по същество за необходимостта или не от международна закрила поради риск от преследване на основание религия в страната по произход на чужденеца, засягащо права по чл. 2 или чл.3 от Конвенцията, а не на допустимост по смисъла на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ на молбата до производство за предоставяне на международна закрила.

Следователно, твърденията в последващата молба, за действително приобщаване към християнската общност в страната, за преследване на християните и риск от тежки посегателства, на основание промяна на религията от ислям, в случая след влизане в страната, относими към преценката по чл.8, ал. 6 и чл.9, ал.3 ЗУБ, като нови обстоятелства, обуславят допустимост на процесната последваща молба за международна закрила на жалбоподателя.

Представените документи свидетелстват за съществуването на нов факт, представляващ по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ „нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение“, за разглеждането им следва да се образува производство по общия ред, с цел спазване на задълженията на българската държава както по правото на ЕС, така и по Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, чрез надлежната преценка на личното положение на молителя съобразно наведените нови обстоятелства.

Следователно, изводът в оспореното решение, че мотивите на жалбоподателя са преклудирани е неоснователно, доколкото опасенията на чужденеца за риск от преследване почиват на нов факт, настъпил след напускане страната на произход. Тези обстоятелства дали биха му позволили да води нормален начин на живот, ако се завърне в И. или са заплаха за живота му, са преценка по същество за нуждата от международна закрила, и надхвърлят преценката по допустимост на последващата молба.

Предвид изложеното, оспореното решение следва да бъде отменено като материално незаконосъобразно, налице е основание за допускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила, по арг. от противното на чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ.

На основание изложеното и чл. 85, ал.1, ал.2 и ал.4 ЗУБ, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Н. Д., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., [населено място],[жк] [улица] РЕШЕНИЕ №14-ОК/29.05.2020г. на Интервюиращ орган при ДАБ-МС, с което не е допусната последваща му молба с вх.№ УП -4641 от 18.05.2020г. на ДАБ - МС до производство за предоставяне на международна закрила.

ВРЪЩА преписката на интервюиращ орган при ДАБ, компетентен да разгледа последваща молба рег. № УП -4641 от 18.05.2020г. на ДАБ - МС, подадена от М. Н. Д., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., [населено място],[жк] [улица], със задължителни указания за допускането ѝ до производство по предоставяне на международна закрила.

Решението е окончателно на основание чл. 85, ал. 1 от ЗУБ.

СЪДИЯ: